

181
ירושלים, כ"ב באדר תשי"ב
19.3.52

לחברה רבקה שמי מבית זבין -

אני מאשר בתודה עמוקה קבלת הספר "חברים מספרים על ב' ימים"
שהואלת לשלוח לי; אני אסיר תודה באופן מיוחד לסלים המעטות והיקרות
שכתבת על שער הספר.

קראתי הספר מתחילתו ועד סופו בענין רב, דברין את קראתי
פעם ושתיים במתיחות וברחיסו, כי מאחורי הדברים שפעתי הסית-הנפש
הרותת של אהבת-אם, הגדולה, העמוקה והיקרה שבאהבות אדם. בפעם
הייתי למקראי "המלים הפסליות": "אמא, תחפשי אותי כעבור עשרה ימים".
ואני מתאר לעצמי מה מלים אלה בשבילך כשתן עולות על זכרוןך.

דברין האחרונים על ההרגשה המזורה והריאלית באילו את שומעת
קול צעדי, חשב חום נוסף ומרגישה קרבתו - הזכירו^י ההרגשה שליוותה
אותי כשמתה אמא שלי צילדוטי בהיותי בן עשר, ועדיין, אחרי יותר
סחפשים שנה לא חלפה לגמרי. ידעתי שאמא פתה, אך יום היה נדמה
לי שהנה אני רואה אותה, היא מתקרבת אלי, מדברת אתי - ועוד ינתן
לי האושר לנשק אותה, ובכל פעם אוכזבתי מתוך כאב חריף, ושוב חזרה
האילווסיה.

.2.

אך אינני מסכים לדבריו האחרונים - אין חידלון סופי, וטוב
 שהוספת המלה "ואם". אמרת אינו חידלון מוחלט וסופי, חיי כל אדם
 נארגים לא רק בחיי אטא שלו, הם נספגים בתוך החיים של דורו ושל
 הדורות הבאים, ואין חידלון מוחלט. גם חיי האם נארגים בחיי הבנים
 ובני בניהם ובחיי דורה. לבנים ולאמהות כאלה וודאי שאין "חידלון
 מוחלט" - אפילו הכאב והצער העמוק עומד בעינו - ונצרך בצורך החיים.
 תפארת חיי האדם, זה מצבה הנצח שהאדם סכים לעצמו בלא-יודעים,
 והחידלון אינו שולט בה.

כתוקרה

ד. בן-גורדון